

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Zorou Šmolkovou ve věci

žalobkyně: **M. K.**

zastoupena Mgr. Petrem Miketou, advokátem

sídlem Jaklovecká 18, 710 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**

sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2018 č. j. MPSV-2018/207732-923,
o nepřiznání příspěvku na péči,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 10. 2018 č. j. MPSV-2018/207732-923 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 146 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Mikety, advokáta, sídlem Jaklovecká 18, 710 00 Ostrava.

Odůvodnění:

Žalobní body.

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 28. 12. 2018 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/207732-923 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky ze dne 24. 4. 2017 č. j. 243401/2017/OOI, nepřiznávající žalobkyni příspěvek na péči podle ustanovení § 7 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“).
2. Žalobkyně je přesvědčena, že s ohledem na svůj zdravotní stav jí měl být příspěvek přiznán. Podle žalobkyně nebyl zdravotní stav posouzen správním orgánem komplexně, posudková hodnocení jsou nesprávná, posudková komise neměla všechny potřebné lékařské zprávy od ošetřujících lékařů a z těch zpráv, které měla k dispozici, neučinila správné posudkové závěry. V posudku není vysvětleno, z jakého důvodu jsou závěry ze sociálního šetření z 22. 6. 2018 a posudkové závěry odlišné. Ze sociálního šetření vyplývá, že žalobkyně nezvládá bez pomoci třetí osoby chůzi ze schodů, oblékání, obouvání, péči o zdraví a vyřizování osobních záležitostí; z posudku naopak vyplývá, že uvedené aktivity zvládá za pomoci pomůcek bez pomoci třetí osoby.
3. Žalobkyně dále namítala, že nebyla přizvána k jednání posudkové komise, ačkoliv o to žádala. Stupeň závislosti a zvládání základních životních potřeb přitom nelze hodnotit pouze podle odborných lékařských zpráv, neboť tyto se zpravidla zaměřují na onemocnění nebo úrazy a k otázkám, které mohou mít význam z hlediska správního rozhodnutí, se často nevyjadřují vůbec nebo jen okrajově, protože jsou pro léčbu pacienta nedůležité. Velmi obtížně se z odborných lékařských zpráv dá zjistit schopnost oblékání, obouvání, stříhání nehtů, schopnost komunikace a orientace. Žalobkyně u jednání nemohla doložit lékařské zprávy, které měla k dispozici, nemohla vysvětlit, z jakého důvodu některé základní životní potřeby nezvládá nebo je zvládá jen obtížně, a kolik úsilí jí to stojí. Do současné doby je schopna zvládat běžné životní potřeby jen za pomoci svých známých, neboť rodinu má daleko, a musí vynakládat nemalé prostředky na pomoc v domácnosti, doprovod k lékařům a na úřady, zajištění nákupu apod. Při starobním důchodu ve výši 12 000 Kč je takový stav dlouhodobě neudržitelný.

Stanovisko žalovaného.

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Poukázal na napadené rozhodnutí a uvedl, že subjektivnímu hodnocení zvládání základních životních potřeb se v řízení přihlíží v rámci sociálního šetření, kdy se vychází z pozorování a z informací získaných výpovědí posuzované osoby, popř. pečující osoby. Úlohou posudkového

lékaře však je, aby získané informace posoudil komplexně ve vztahu k lékařským nálezům. Posudek splňuje veškerá kritéria a odpovídá na všechny žalobkyní vznesené námitky. Pokud posudková komise shledá, že shromážděná podkladová dokumentace je dostatečná k objektivnímu posouzení stupně závislosti, vlastní šetření neprovádí. Sociální šetření je přitom pouze jedním z podkladů pro stanovení stupně závislosti.

Posouzení krajským soudem.

5. Krajský soud poté co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

A. Zjištění ze správního spisu.

6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně požádala o příspěvek na péči dne 14. 11. 2016. Dne 15. 12. 2016 proběhlo u žalobkyně sociální šetření, při kterém uvedla, že jako kompenzační pomůcky používá chodítka a berle, chůzi po bytě zvládá s berlemi, nevydrží delší dobu stát na místě. Nedokáže také spát dále než 2 hodiny nepřetržitého spánku. Mimo domácnost nevychází. K lékařům se dopravuje autem a chůzi po nerovném povrchu nezvládá. Zvládá hygienu pomocí snížené vany. Nedokáže se však obléci, nedokáže si obléct oblečení přes hlavu a zimní boty. Pomáhá jí syn.
7. Dne 27. 12. 2016 zpracoval posudkový lékař OSSZ posudek o zdravotním stavu žalobkyně se závěrem, že nejde o osobu, která se podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, neboť dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nevede k neschopnosti zvládat alespoň tři a čtyři základní životní potřeby; žalobkyně potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc pouze při zvládání životních potřeb mobilita a péče o domácnost.
8. Dne 24. 4. 2017 úřad práce žalobkyni příspěvek na péči nepřiznal s poukazem na shora uvedený posudkový závěr. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání. Uvedla, že se její zdravotní stav zhoršil, že není schopna chodit mimo byt, neřídí vozidlo a problém má i s nastupováním vedle řidiče. Má velmi bolestivé svalové křeče nohou. Trpí deformací bederní páteře, bolesti a křeče jí vystřelují do pravé nohy, blokuji pravou polovinu těla a znemožňují pohyb. Velké bolesti trvají i v noci v klidu na lůžku. V důsledku používání berlí i chodítka se zhoršila krční páteř. S ohledem na lupénku nemůže používat područky, jak u chodítka, tak u berlí, neboť kůže na ruce má tenkou, bolavou a choullostivou a v důsledku používání područek jí kůže praská. V důsledku neustálého močení nemůže v noci spát, tomu brání i bolesti. Neohne se, neboť dosáhne pouze po kolena, není schopna si utřít nohy, obout ponožky nebo kalhoty. Až nohy uschnou, obouvá se i v zimě naboso. Synové se již o ni nemohou starat a žalobkyni pomáhá paní J. Nicméně v tuto chvíli již nezvládá finanční stránku nemoci.
9. V rámci odvolacího řízení byl dne 23. 5. 2018 zpracován posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“) ve složení předsedy komise, lékaře s odborností ortopedie a tajemnice, se závěrem, že u žalobkyně nejde o osobu, která se podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Podle

posudkové komise není medicínský důvod pro nezvládání komunikace, oblékání a obouvání šatů přes hlavu, oblékání a obouvání ponožek, kalhot, tělesné hygieny, sušení nohou. Žalobkyně může použít facilitátory, dlouhou obouvací lžici, nástavek k osušce. Jednání posudkové komise žalobkyně nebyla přítomna.

10. Poté, co byla žalobkyně s posudkem seznámena, vyjádřila s ním nesouhlas, požádala o opětovné projednání svého zdravotního stavu za osobní přítomnosti, kde k tomuto jednání doloží nové lékařské zprávy, které nebyly součástí zdravotnické dokumentace.
11. Dne 25. 6. 2018 proběhlo další sociální šetření, ze kterého vyplynulo, že žalobkyně nezvládá pečovat o vlastní osobu v těchto životních potřebách: mobilita; oblékání a obouvání, které žalobkyni činí velké potíže, proto setrvává i přes den v nočním úboru, potíže má zejména s oblékáním spodních částí oděvu a obouváním; tělesná hygiena s výjimkou mytí obličeje, zubů, česání; výkon fyziologické potřeby ve vztahu k očištění; péče o zdraví, kde je žádoucí dohled pečující osoby, neboť zapomíná brát léky a není schopna promazávat kůži na všech místech; osobní aktivity, které je schopna vyřizovat pouze s pomocí pečující osoby; vůbec nezvládá péči o domácnost. Žalobkyně je vdova, má dva syny, kteří žijí a pracují v Brně. Oba se dostavují k žalobkyni pouze občas.
12. Následně byl dne 13. 9. 2018 zpracován doplňující posudek s ohledem na nové předložené zprávy žalobkyně a nové sociální šetření. Posudková komise bez přítomnosti žalobkyně opětovně uzavřela, že u žalobkyně nejde o osobu, která se podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby, z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, a není neschopna zvládat aspoň 3 nebo 4 základní životní potřeby. Podle posudku není medicínský důvod pro nezvládání oblékání a obouvání spodních částí oděvu, tělesné hygieny, celkové hygieny, péče o zdraví, podávání léků a aplikace dermatologických přípravků a osobních aktivit. Není tak medicínský důvod pro nezvládání mobility, chůze po schodech, dopravy v dopravních prostředcích, orientace, komunikace, stravování, příprava stravy, porcování, servírování, oblékání, obouvání, tělesné hygieny, fyziologické potřeby, péče o zdraví a osobních aktivit. Posudková komise setrvala na svých posudkových závěrech z 23. 5. 2018.
13. Následně žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

B. Posouzení žalobních bodů.

14. V první řadě krajský soud považuje za vhodné shrnout relevantní právní úpravu podmínek poskytnutí příspěvku na péči ve smyslu zákona o sociálních službách a jeho prováděcích předpisů, a to ve znění platném a účinném k datu rozhodování správního orgánu. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách platí, že *příspěvek na péči (dále jen příspěvek) se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby*. Žalobkyně je osobou starší 18 let věku, a proto podléhá definici závislé osoby podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách, která v písmenu a) pro minimální, tedy lehkou závislost (stupeň I.) považuje stav, *jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není osoba schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby*. Základní životní potřeby jsou upraveny v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách a jsou jimi a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.

Schopnost zvládat základní životní potřeby vymezuje příloha 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. (dále jen „vyhláška“).

15. Z judikatury Nejvyššího správního soudu i správních soudů vyplývá konstantně zastávaný názor, že posouzení stupně závislosti pro účely rozhodování o příspěvku na péči musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti (viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009 č. j. 4 Ads 57/2009-53). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dále dovodil, že v řízení o nároku na příspěvek na péči je povinností odvolacího správního orgánu požádat posudkovou komisi o doplnění posudku, *„pokud by posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25). Posouzení zdravotního stavu je přitom vždy věcí odborně medicínskou, k níž nemají soudy potřebné odborné znalosti, a proto vychází z vyjádření subjektů, které tyto znalosti mají. Z tohoto důvodu soudy kladou při hodnocení posudku zvýšený důraz na jejich jednoznačnost, úplnost a přesvědčivost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013 č. j. 3 Ads 24/2013-34). Pokud by z podkladů lékařského posudku vyplývalo, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby by přesto takovou základní životní potřebu považovaly za zvládanou, bylo by jejich povinností tento svůj závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014 č. j. 3 Ads 50/2013-32).
16. Žalobkyně namítá rozpor mezi závěry sociálního šetření, se kterými se ztotožňuje, a závěry vyjádřenými v posudku posudkové komise. Konkrétně tvrdí, vycházejí ze sociálního šetření, že schody zvládá jen s přidržením se pečující osoby a o berlích, oblékání a obouvání zvládá s obtížemi, při oblékání spodních částí oděvu a obouvání potřebuje pomoc, celkovou hygienu zvládá pouze s pomocí pečující osoby, nehty na rukou stříhá manikérka, pedikéru provádí rovněž pečující osoba. Užívá řadu léků, když však jejich pravidelné užívání vyžaduje dohled, stejně jako pomoc při pomazávání těla krémem proti lupénce.
17. Co se týče zvládání schodů jen s přidržením se pečující osoby, krajský soud konstatuje, že chůze po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru a dolů je stavem nutným pro zvládání základní životní potřeby *mobilita* podle přílohy č. 1 vyhlášky, písmene a). Posudkoví lékaři se přitom shodli, že životní potřeba mobilita není v případě žalobkyně zvládnuta. Tato námitka tak není důvodná.
18. Oblékání a obouvání s potížemi a potíže při oblékání spodních částí oděvu je stav týkající se základní životní potřeby *oblékání a obouvání* podle přílohy č. 1 vyhlášky, písmene e), která pro její zvládnutí vyžaduje schopnost oblékat se a obouvat (bod 3.) a svlékat se a zouvat (bod 4.). Ze sociálního šetření ze dne 25. 6. 2018 vyplynulo, že oblékání činí žalobkyni velké potíže, a proto setrvává i přes den v nočním úboru, dále, že jí činí potíže oblékání přes hlavu, proto používá oděvy na zapínání a knoflíky zapíná ledabyle. Oblékání spodní části oděvu a obouvání vyžaduje vždy pomoc druhé osoby,

v létě zvládne sama obout nazouvací obuv, při plné obuvi však pomoc druhé osoby potřebuje. Stejný závěr učinila sociální pracovnice při sociálním šetření dne 15. 12. 2016. Žalobkyně sama ve vyjádření se k odvolání ze dne 16. 5. 2017 uvedla, že se neohne, nedosáhne níž, než po kolena, není schopna si utřít nohy, obout ponožky nebo kalhoty, obouvá se i v zimě naboso. Současně poukázala na opakované blokády páteře, obstrukce a injekce na bolest bederní a krční páteře. V posudku i jeho doplnění je konstatováno, že žalobkyně se léčí dlouhodobě jak u ortopeda, tak u neurologa, přičemž ani z posudku, ani z jeho doplnění nevyplývá, zda a jakým způsobem ortopedické a neurologické onemocnění žalobkyně ovlivňuje její schopnost předklonu, dosáhnutí na boty, ponožky a kalhoty, příp. na oblečení spodní části těla. Doplnující posudek pouze konstatuje, že z medicínského hlediska není důvod pro nezvládání životní potřeby *oblékání a obouvání*, aniž by posudkoví lékaři tento svůj závěr srozumitelně, logicky a komplexně, nebo vůbec nějak odůvodnili. Soud nemá medicínské znalosti, pouze se tedy může domnívat, že pokud žalobkyně není schopna předklonu a nedosáhne na boty, ponožky a kalhoty, pravděpodobně by jí v tom mohlo bránit některé z ortopedických či neurologických onemocnění, které jsou zmíněny v diagnostickém souhrnu a pro které se léčí. Nicméně bez bližšího a alespoň pro poučeného laika srozumitelného vysvětlení, co uvedené nemoci znamenají a jakým způsobem žalobkyni omezují, popř. neomezují ve zvládání této životní potřeby, není možno učinit jednoznačný závěr. Podle posudkových lékařů je žalobkyně schopna tyto úkony zvládnout pomocí pomůcek, nicméně blíže nevysvětlují, jakých a jakým způsobem, snad s výjimkou dlouhé lžice, zde si to soud představit dokáže. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný sice správně vyžádal doplnění posudku ve smyslu shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 17/2013 – 25, k odstranění rozporu mezi závěry sociální pracovnice a závěry posudkových lékařů, učiněných bez přešetření žalobkyně, to však nevedlo. Správní orgány tak nemohly mít v posudku ani v jeho doplnění dostatečný podklad pro posouzení rozhodné otázky zvládání základní životní potřeby *oblékání a obouvání* podle § 9 odst. 1 písm. e) zákona o sociálních službách a přílohy č. 1 písm. e) vyhlášky, zejména v rozsahu aktivit 3. *oblékat se a obouvat se* a 4. *svlékat a zouvat se*. Přitom neschopnost zvládat kteroukoliv aktivitu, byť za použití běžných facilitátorů v přijatelném standardu, má za následek závěr o nezvládání dané základní životní potřeby (§ 1 odst. 4 a § 2a vyhlášky), nedostatečný podklad pro posouzení této otázky tak má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a soud proto shledal tuto námitku důvodnou.

19. Žalobkyně dále namítá, že celkovou hygienu zvládá pouze s pomocí pečující osoby, stejně tak manikúru a pedikúru. Schopnost provádět celkovou hygienu je podmínkou pro zvládání základní životní potřeby *tělesná hygiena* podle přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky, písmene f). Ze sociálního šetření ze dne 25. 6. 2018 vyplývá, že žalobkyně celkovou hygienu provádí pouze s pomocí pečující osoby, v čase, kdy se žalobkyně cítí lépe, přičemž k celkové hygieně žalobkyně používá sprchovací bazének, ve kterém sedí na židličce a pečující osoba ji omývá. Pedikúru i manikúru provádí pečující osoba. Z posudku a jeho doplnění přitom vyplývá, že podle závěru posudkových závěrů není medicínský důvod pro nezvládání tělesné hygieny, aniž by tento závěr byl jakýmkoli způsobem vysvětlen a aniž by došlo k přešetření žalobkyně lékaři posudkové komise. Shodně jako v předchozím případě krajský soud konstatuje, že nemá medicínské znalosti a může se pouze domnívat, že sociální pracovníci shledaná neschopnost

žalobkyně provést celkovou hygienu, manikúru a pedikúru bez pomoci pečující osoby může souviset s omezeními, které jí vyplývají z jejího ortopedického a neurologického postižení, nicméně jakýkoliv závěr v tomto směru soud nemůže učinit sám a jak z posudku, tak z jeho doplnění, žádné vysvětlení nevyplývá. I v tomto případě správní orgány nemohou mít v posudku a jeho doplnění dostatečný podklad pro posouzení otázky zvládání základní životní potřeby *tělesné hygieny* podle § 9 odst. 1 písm. f) zákona o sociálních službách a přílohy č. 1 písm. f) vyhlášky, a to v rozsahu aktivit 3. *dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat jednotlivé části těla* a 4. *provádět celkovou hygienu*. I v tomto případě neschopnost zvládat kteroukoliv aktivitu, byť za použití běžných facilitátorů, v přijatelném standardu má za následek závěr o nezvládání základní životní potřeby, jak vyplývá z § 1 odst. 4 a § 2a vyhlášky; nedostatečný podklad pro posouzení této otázky tak má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a soud proto shledal tuto námitku důvodnou.

20. Konečně žalobkyně namítá, že vyžaduje dohled nad užíváním řady léků a pomoc při pomazávání těla krémem proti lupénce. Provádět stanovené preventivní léčebné a léčebně-rehabilitační a ošetřovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, je přitom schopností potřebnou pro zvládání základní životní potřeby *péče o zdraví* podle přílohy č. 1 k prováděcí vyhlášce, písmene h). Neschopnost provádět pomazávání těla krémem proti lupénce – jako v předchozích případech – vyplývá ze sociálního šetření a na tuto skutečnost žalobkyně rovněž odkázala i v odvolání. I v tomto případě však podle posudku a jeho doplnění není podle závěru posudkových lékařů z medicínského hlediska důvod pro nezvládání podávání léků a aplikace dermatologických přípravků, aniž by zde bylo jakékoliv zdůvodnění. Krajský soud opakuje, že i v tomto případě tak správní orgány nemohou mít v posudku a jeho doplnění dostatečný podklad pro posouzení otázky zvládání základní životní potřeby *péče o zdraví* podle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o sociálních službách a přílohy č. 1 písm. h) vyhlášky, a to v rozsahu aktivity 2. *provádět stanovené preventivní, léčebné, léčebně rehabilitační a ošetřovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky*. I v tomto případě neschopnost zvládat kteroukoliv aktivitu, byť za použití běžných facilitátorů, v přijatelném standardu má za následek závěr o nezvládání základní životní potřeby, jak vyplývá z § 1 odst. 4 a § 2a vyhlášky; nedostatečný podklad pro posouzení této otázky tak má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a soud proto shledal tuto námitku důvodnou.
21. Krajský soud konstatuje, že hodnocení posudkové komise není dostatečně úplné a přesvědčivé, proto pro závěr žalovaného o tom, že žalobkyně nezvládá toliko dvě životní potřeby a nesplňuje tak podmínky § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách pro alespoň základní, tedy lehký stupeň závislosti na péči jiné osoby, nemá podklad ve spise. Z tohoto důvodu krajský soud bez jednání postupem podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém doplní dokazování k vytýkaným vadám ve vztahu k posouzení zvládání základní životní potřeby oblékání a obouvání a tělesná hygiena a péče o zdraví.
22. Žalobkyně dále namítala, že předmětný posudek není přesvědčivý mimo jiné proto, že nebyla vyšetřena. Přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem posudkové služby je podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách jeden ze zákonem předvídaných podkladů pro závěr sociálního orgánu o stupni závislosti osoby. Jak dovodila judikatura, „*přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a*

posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí by v řízení o příspěvku na péči podle zákona o sociálních službách mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 82/2011-44 ze dne 14. 9. 2011). Za situace, kdy mezi závěry sociálního šetření a závěry posudkové komise, nadto nedostatečně odůvodněnými, je rozpor, lze žalobkyni přisvědčit, že absence osobního vyšetření žalobkyně prohlubuje nepřesvědčivost posudku; z posudku nadto nelze dovodit, zda jsou zde dány okolnosti, které by neprovedení přímého osobního vyšetření žalobkyně odůvodňovaly, neboť posudek na žádost žalobkyně o vyšetření nijak nereaguje. Ani napadené rozhodnutí se k žádosti žalobkyně o účast u jednání posudkové komise a o osobní vyšetření posudkovou komisí nijak nevyjadřuje a důvody pro upuštění od jejího přímého osobního vyšetření posudkovou komisí nebyly sděleny. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění a krajský soud je i z tohoto důvodu zrušil v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; v dalším řízení žalovaný rozhodne o žádosti žalobkyně o účast u jednání posudkové komise a osobní vyšetření a své rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodní.

C. Náklady řízení.

23. V řízení byla plně procesně úspěšná žalobkyně, které v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobkyně představují odměnu za zastoupení advokátem ve výši 1 000 Kč podle § 7 bod 3 ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, sepsání žaloby, podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, dvakrát režijní paušál ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky, a dále DPH z těchto částek podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Celkem tedy náklady řízení činí 3 146 Kč. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobkyni prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jejího práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 19. června 2019

JUDr. Zora Šmolková
samosoudkyně